

A FÜGGÉLYES NYILVÁNVALÓ

„rajong, jajong a vértolulás
versünket a hold előlről veszi
most belepusztulsz, úgy érzed, ebbe
de éljen, ha nem, az úszó messzi“
(Marno János: Altató)

Felkel hirtelen,
mindent betölt, az előjel:
a kép, mint az ég
(csaknem világos, gomolygó **bevonás**,
azt mondják, redőzet ez, lúgszines szakadozás;
alatta a tájelem havazás,
vagy másképp jótékony fátyol amott a felvevő
torkolat, a mohó nyeldekítés figyelme előtt)
: és megnő az állandó vetítést fedező hóesés;

önállósult részlet, el nem mozduló
függelem lesz a tájban a fehér,
mintha csak
féktelenül pergő színgorong évszakai
folynának egymásba, de múlhatatlan volna a tél;
májusi nyárfa-havazás gyanánt függélyes, nyilvánvaló
ismétlés; akár egy ádáz, társhideg
öreg pórusaiban a dér,
lábujjai közt a mozdulat,
keze ügyében verdesés. Akkor

már bárhova kilépni, aminek befejezése tompa;
lépcsősor, rozoga függőfolyosó, egyszerűen
az ablak léghőze, mert hiszen azon folyton át
meg átüt a hamvadó **fényszöszmös**,
s a futóezüst ázalék
(széltől kócolt hajszálainak satírozása);
a vegetatív figyelem; amire köhécselés,
tüdőtágulósos duma;

míg feje szétmágnesezett sörtéit
érintés motoszkálja be,
enyhe lengés, alig huzatos, épphogy csigáz
ottbenn a levegő:,
feszül inkább helyette sok tükör
sebezhetetlenül, ablak meg látcső fénytere,
megannyi villogó domborulat **odaát**,
és büszkén másegyéb;
ahogy itt mindjárt a táblaüveg horpad,
most kifelé, majd befelé,
de sehol egy vitorla, csak, igen, a levegő
rezgése, lég
szálkái, rejtjelei sodródnak;
íme az üresség;

Most csak kijutni,
megingó erkélyre, lépcsőre,
szakadozás, foszladozás lebegtette függönybe;
vetítés-függöny, ez az, **vetülés**,
nem más, dunyhapuha öklendezés visszafele:
duguló, eltömődő égtorok; égbe függetett,
vakuló fehérharc;

hát csak levágni,
mint odafentről belógatott villanás,
vibráló, szemekre bomló függöny,
szövedék szakadozás;
levágni oda, ahol
vitorla sehol, egyéb tájelem,
pusztán az elnyújtózó fehér szik,
vonalnyi horizont, holdütött
hátsóudvar, a bárhova kijuthatni szabad;

De hiszen szaladgál valaki, előleng,
ülepszik is valahogy,
íme, dolgozik valami mégiscsak a tájban,
a kihalt,
otthonalanná idült betonon
vonszolódó mozgás;
! egyszerre hintáló lepedők az ég között!
(: flottatüntetés)
meg hát, a tenger haldokló! –
izomreflexe: egy szürke egér
mosónő terjengése a bőr alatt:
e lomha óriás
bicepszbújtatása;
ó, makrancos taktika!!

s úszik előbbre, araszol
a szélben (egy-)egy
szálka-, pihe-, hajóraj-gyárimintás piperetextil;
savasan, csatakosan
lefüggetett hóesés;
végeztével az öreg
visszafordul, kezében lefénylő technika, ellöki
arca elől mindezt a függönyt,
elgyullad
szeme előtt az alkony,
a múltat unalomig ismétlődő ragyogás:

akárha raktártűz gépezete
üzemel árnyékaival a vöröslő égajl, a sötét;
polcok meg hordók emelkednek, süllyednek benne,
egyéb deszkák, dobozok is
görbülnek, parázslanak hevesen,

de már nem a tűz, hanem valami tompa,
sugárzó állandóság ömlik szét;
rögeszmés, konok verdesés, a **kijutás**,
függe(sz)ti fel, lebbenti ég felé, vérzi be
színnel a visszanyelni, visszavenni kívánt
légtest rétegeit, **vízmélyi szöszfüggönyét**;
majd csak a havazás lomhán vonagló lepedője
csapkod tovább, takargat alakot: az öreg-
gel – esetlen fekete tárgyával – bélyegzi magát,
fut meg a foszladozó lobogás;
vele forrad felvevőnk
torkára a rághatatlan fabuláris anyag.

Győr

Zsávolya Zoltán

